

ты, кой-то ся казвашь ученъ, и ся мыслишь да знаешь истинно-то учение, можешь ли ми каза сега, ще ли възлѣзешь на небо-то, и ще ти наградятъ ли тамъ, като, слѣдъ като ти побнѣдъ добръ, ти отсѣкжтъ и главж-тж? — «Да! му отговорилъ Философъ-тъ, напълно съмъ увѣренъ за това.» — Тогава го били и заклали.

Това гонение най-силно было въ Измиръ и Галліж. Отъ пострада-лы-ты тамъ мжченици, особито е забѣлжителенъ Измирскый Епископъ Св. Поликарпъ, ученикъ-тъ на Св. Нв. Богослова. Кога-то му казали, че народъ-тъ му искалъ наказваніе-то, былъ 90 годишенъ вече старецъ, и ся дрынжалъ та ся крылъ нѣколко врѣмя въ едно отъ по-ближны-ты до града села. Нъ испослѣ видѣлъ, че не ще може да ся крые повече, та ся прѣдалъ драговолю въ ржцѣ-тъ на язычници-ты, и рѣкълъ: нѣка бже воля-та Божія! Тѣ го завели прѣдъ сѣдилище-то, дѣто проконсулъ-тъ му казалъ: «Ако си закълнешь въ Кесарева геній, и похулишь Иисуса, ще ти освободж.» Нъ старецъ-тъ му отговорилъ: «Осемдесять и шесть години сж, какъ му служж, и съмъ видѣлъ толкози добрини отъ Него, какъ ще мож прочее да си похулж обычливия царь и Спаситель!» — Проконсулъ-тъ го посвѣтувалъ още единжъ, да направи това, нъ той му рѣкълъ тогава: «Залудо честолубива-та ти надѣжда мя убѣждава, да ся отрѣкж, и залудо ся приструвашь, като че мя не познавашь, кой съмъ азъ. Ето! явно ти казвамъ пакъ, че съмъ Християнинъ.» Тогава ся разнесълъ отговоръ-тъ му навнѣ, и народъ-тъ наченжалъ да выка: «Нечестивъ е тоя учитель, отецъ на Християны-ты, и истребитель на богове-ты ни!» и проконсулъ-тъ го осѣдилъ, да изгори. Простолудіе-то и особито Иудей-ти на часа пригетвили едикъ голѣмж кладж, надъ кож-то наклали Св. Старецъ, кой-то поглѣднжлъ камъ небо-то и рѣкълъ: «Господи, Боже Вседържителя, Отче Възлюбленнаго и Благословеннаго Сына Твоего, Иисуса Христа, чрѣзъ Кого-то ти познахмы, Боже! на Ангелы-ты, на всяко стздание и на сичкы-ты праведны, кои-то живѣжтъ прѣдъ Тебе! благодарж Ти, че мя удостои днесъ на тоя часъ, да бждж съучастникъ въ бржж на твои-ты мжченици, и въ чинж-тж на твой Христа!» Кладня-та ся запалила, и пламы-тъ ѣ ся надулъ, като кога ся надуе отъ вѣтъра нѣкой парусъ (платно), та никакъ ся не дошпиралъ до Св. Мжченикъ, заради това единъ отъ войны-ты го съсѣкжлъ съ сабж-тж си, и съ умираніе-то му утихнжло и гонение-то въ Измиръ. — Нъ то было още по-силно въ Галліж. Тамъ, въ градове-ты — Въжж и Лионъ, дѣто само имало Християны, язычници-ти ги ругали, били, събличали и влачили по улицы-ты. Девятдесять годиш-ный Лионскый Епископъ, Потиній ся закаралъ на сѣдилище-то, и проконсулъ-тъ го пыталъ: «Кой е Богъ-тъ на Християны-ты?» — «Ще го познаешь, кога-то ся удостоишь,» му отговорилъ старецъ-тъ. Тогава немилостиво го повлѣкли и ранили тжж, что-то полумъртъвъ го хвърлили въ тъмницж-тж, дѣто подиръ два-дни и умрѣлъ. До колко е голѣма Божія-та сила, дѣто подкрѣпяше Християны-ты въ мжкы-ты имъ, особито могла да ся покаже надъ младж-тж и слабж-тж рабынж — Бландиж. Тя най-безчеловѣчно была стржгана и мжчена врѣхъ единъ нагорященъ столъ; хвърляли ѣж като жертва прѣдъ дивы-ты звѣрове, и най-послѣ ѣж закла-ли. При сичкы-ты си мжкы ты търпѣла и казвала: «азъ съмъ Християнка и зарадъ насъ нѣма нѣщо худо». Ярость-та на народа ся простирала